

зи лѣсъ, гдѣ-то живѣеме приближенно. Почитамъ жена си, като солнце-то, и я любимъ като луна-та; она е всичко за менъ и азъ за нея въ наше-то пустынничество. Бѣхменѣкогда призрѣли отъ свѣта; но понеже ся любиме взаимно, наши-те похвали единъ на другъ виждатся намъ по сладки отъ онія на людие-те. „ Тѣя като казуваще гледаше дѣте-то въ люлка-та, и жена-та си която проливаше слезы отъ радость.

Докторъ-тъ, като отриваше слезы-те си, рече на странника си: „ На истина, почитаемите неща отъ чловѣцы-те са многожды достопризритилни, а призвраемите, достопочитаеми. Но Богъ естъ Праведенъ; за това Вые невидими и непознати, много по вече сте благополучны отъ Загранатскаго славнаго Первонаидекта; онъ подлежи, какъ-то и негово-то племя, на всяко промѣненіе на щастіе-то. На Врэхманы-те падатъ по вече-то раны-те на междусобяы-те и чужды-те войны, кои-то развалятъ въ толко вѣкове прекрасно-то ваше мѣсто; на нихъ ся притичатъ многожды управителите за да собиратъ даноцы насилны, защото тѣя управляватъ мнѣшя-та на люды-те. Но най